ja läks omma Maese ja nelja lastega Somesse. Need kül keelsid tedda, ja nomisid, et ta piddi Herra palwele minnema, sest se Herra olli wägga helde, agga temma ei wotnud nende sanna kuulda ja nemmad piddid temmaga minnema.

Kolme aasta pärrast ma sain kuulda, et Hanso Jaak olli ainoükst Somemaalt taggasi tulnud. Kui ta mo juttule tulli palludes, et ma tedda jälle piddin Lauale wotma siis juttustas ta mulle omma Elloluggu Some Maal nende sannadega:

Kül ma nüüd kahhetsen kallis Öppetaja omma rummalust, et ma Some läksin! jo tunnen nüüd kül, et jomisest ühnegi ello tulleb. Somesse ma sain kül hästi omma Maese ja lastega, agga ka palja käega. Ühhe weikese Moisa alla ma assusin. Maad anneti mo kätte, agga aiva kiwwine ja kalajud, kus wilja ilmas ei kaswa, heinamaad on hopis kassinaste, Lojukjed mul ei olnud, rahha ei olnud, misga ma ollekssin woinud osta, ommeti ma piddin kümnest maksma, mo naene hakkas pöddema, et ta ei woind sedda ilma seäl kannatada: terwe aasta ta pöddes, ja ei woind ühtegi tehha; lapsed ollid weel rammotumad. Naene surri, leiba mul ennesel ei olnud, ja lapsed ühtepuhko nuttes kissendasid: Näig on! hädda on! ja ma ei woind neile leiba sata! Kül mo südda katkes, kui ma näggin ommad lapsed wähhe hamalt nälga pärrast otsego kuiwama ja ärralöppema, señai kui nemmad teine teise järrel keik surrid! Nüüd ma wotsin selle hirmsa nou ennesel isse ka otta tehha, ja ennast üllespua. Ma otsisin sepärrast körwalisse paika metsas, ja jo ma ollin kõie pu külge sölmesse pannud, kui minno önnetus weel pu=raiujad juhtusid peäle tullema, kes mind keelsid. Ma tännan Jumma=